

МИТКО ДИМОВ -
с. Певците, общ. Карлово

Смъртта

Две шепи пръст барабанещи предания
и цветия тупнали в купчина разпиляна ..
Зад облаците- букви в девствената небесна вис
Слънцето невинно-равнодушно се усмихва..
Лица - разплакани, опечалени облечени в черно
люшнати в люлка плавна на траур, тъга и скръб..

Някъде крило на птица с живот приплясва
над близките ми: майка, брат, сестра
и малкото останали приятели все още верни!
Заучено мърмори свещеникът с прощалните слова-:
„Добър човек и примерен баща, беше той“ ...
Прокашляне-внезапно и невинно, сълзи и тишина..
Капакът тежко хлопва с крясък: - Вечност! Вечност!
Кънти ехо, от никого не чуто и недосегаемо ехо!
И край на чудото живот!
Това ли е смъртта?!
Монетата метална с която всеки ще плати накрая
за няколко несбъднати мечти?! Край!

Или пък има Бог отвъд греха, където ни очаква
с тиха песен разказваща за райски чудеса
и мелодия на осланена есен, погълнала циганския
пай?!